

kaarlighed med Hensyn til Valget, idet han kan vælge saa en og saa en anden Præst, efter som han finder for godt. Jeg vil meget bede det ærede Udvalg om at tage disse mine Bemærkninger under nærmere Overveelse, for om muligt at raade Bod paa disse Mangler ved Sagens 3die Behandling. Med Hensyn til de enkelte foreliggende Paragrapher skal jeg bemærke, at § 1 jo vel har modtaget meget væsentlige Forbedringer, men at jeg dog ikke skjønner, at de foretagne Forandringer ville være tilstrækkelige. Det forekommer mig, at Lovforslaget vel gaaer ud fra, at det skal være fast ansatte Præster, som have Menighed, til hvem man kan henvende sig; men saaledes som det er affattet gaaer Lovforslaget videre; thi det indbefatter ogsaa Catecheter og personelle Capellaner, som ikke have Embede paa eget Ans og Tilsvær. Og saa dette Punkt maa jeg henstille til det ærede Udvalgs Overveelse. Hvad § 4 angaaer, da vil vistnok ogsaa det ærede Udvalg ved nøiere Overveelse finde, at den trænger til en nærmere Bestemmelse; thi, naar der blot er gjort den Indskrænkning med Hensyn til Afbenyttelsen af Kirken, at det skal være paa en Tid, hvori Præsten ikke bruger Kirken, saa maa man jo erindre, at forskjellige Medlemmer kunne henvende sig til forskjellige Præster, og der kan derved opstaae Strid mellem de enkelte Medlemmer af Menigheden og de Præster, som de maatte tilkalde, om, hvem af dem der skal bruge Kirken. Det var derfor vistnok rigtigst, at man i altsind lod Kirkeværgen modtage en Anmeldelse desangaaende, for at al Strid derom kunde undgaaes. Med Hensyn til § 8 deler jeg vel ikke i samme Omfang de Betænklichkeiten, som ere yttrede af den ærede Minister; men det forekommer mig ogsaa her, at man kunde sjerne de af ham yttrede Indvendinger ved en noget forandret Affattelse af Paragraphen. Dersom man nemlig sagde, at den, som de Vedkommende have antaget til deres Sjælesørger, skulde have den i Paragraphen omhandlede Forretning, saa forekommer det mig, at Bænklichkeiten vilde bortfalde, ligesom jeg overhovedet troer, at saavel denne som næsten alle Betænklichkeiten imod Lovforslaget vilde sfernes, hvis det skulde være muligt

for Udvalget at gaae ind paa den af mig udtalte Anskuelse, at den omhandlede Frihed ikke er en Frihed til at betjene sig af hvilken som helst Præst, men derimod en Frihed til at blive Medlem af hvilken som helst Menighed man ønskede.

Ordføreren: Det har naturligvis ikke kunnet være andet end til stor Tilfredshed for Udvalget at høre, at de Fleste her i Thinget samstemme med det, og det var os ligeledes hjært at høre, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Mourad) ogsaa har erklæret sig for Friheden, og finder, at det baade er naturligt og ønskeligt og slet ikke i nogen væsentlig Grad betænkeligt at stemme for den; de Betænklichkeiten, som han har yttret med Hensyn til Lovforslaget, gaae nærmest ud paa, at han ønsker, at Valget ikke skulde gaae saavidt, at Enhver kunde vælge hvilken Præst han vilde, men at det skulde være saaledes, at Enhver kunde bestemme sig til at tilhøre en anden Menighed; men, skjøndt det synes at kunne være omtrent ligesaa let udført og fyldstgjøre den Trang, som soles, saa mener jeg dog, at naar det kommer nærmere under Overveelse, vil det ikke svare ganske til Hensigten. Jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa, at, naar i Kjøbenhavn, hvor det virkelig kunde lade sig udføre, en Familie, som boede i Trinitatis Sogn, og havde Lyst til at høre Præsten i anden Kirke, gif over til denne Menighed, er det gaabenbart for Præstens Skyld, og ikke for at komme i Forbindelse med et andet Sogn, at de søge derhen, og det vil derfor være meget mere naturligt, at de holdt sig til den Præst, end at de vilde holde sig til en Menighed; det er slet ikke, fordi de, der boe paa den ene Side af Gaden, sjotte om at slutte kirkelig Forbindelse med dem, der boe paa den anden Side; men det, som det kommer an paa, er, at slutte sig til den Præst, de have Tillid til, og som de føle sig tilfredsstillende ved at høre, og, naar han flyttede fra denne Kirke, vilde de slet ikke have den allermindste Interesse af at høre til dette Sogn, og saa vilde de altsaa komme til at see, hvor de skulde hen. Det, synes mig, er blot at gaae en Omvei. Det Foreslaaede er det ganske Naturlige; det